

Sain käteeni lipun, jonka numero oli 69915. Vaikka keräsin erivärisiä ja erilaisia elokuvalippuja tätä harvinaisuutta ei vielä ollut kokoelmissani. Minulla oli lähes viisikymmentätuhatta erilaista elokuvalippua ja voisin tunnustaa pitäväni elokuvista. Lippu pääsi seinälle tauluun, jossa sijaitsi viisi arvokkainta lippua. Arvokas lippu oli revenneen reunan vuoksi. Muita harvinaisia lippuja olivat esimerkiksi ne, joissa tarkistusosa oli käytön jälkeen vielä paikallaan. Näitä sai usein pienestä elokuvateatterista, jossa näytökseen tulijat saattoi laskea yhden käden sormin. Istun elokuvateatterissa usein aamuvarkaisesta yömyöhään. Nykyisin uutuuksena elokuvissa järjestetään sekä yönäytöksiä ja vauvakinoa. Joskus elokuvia ei esitetä ennen puolta päivää ja silloin tunnen itseni onnettomaksi ja kodittomaksi. Onneksi näitä tilanteita varten minulla on myös kotona valkokangas ja videotykki. Sänkyä minulla ei ole, sillä sohvalla voin nukkua tarvitsemi pari tuntia. Olen sopinut naapurini kanssa siitä, että saan häneltä käytettyjä elokuvalippuja ja näillä voin kuitata ne kerrat kun katson elokuvan kotonani. En ole vielä niin tähtänyt, että teettäisin kotielokuviin oman lippuluukun, vaikka se voisi sopia sisustukseen ja nostaa asuntoni arvoa. Lippujen tulo alkoi ehtyä, sillä naapurini ei ole aikoihin käynyt elokuvissa. Mietin pitkään ratkaisua ongelmaani, jolloin mieleeni nousi ajatus. Ajatuksen voimasta ostin postilaatikon, jonka kiinnitin omistajien luvalla elokuvateatterin sisäänkäynnin viereen. Postilaatikoon liimasin ison lapun Jätä tähän käytetty elokuvalippusi! Jotkut jättävät lipun siihen, mutta toisella puolella oleva Hesburgerin tarjous houkuttaa ottamaan lipun mukaansa, vaikka alehintaista pehmistä ei ikinä tulisi ostettuakaan. Lopulta elokuvalippuja alkoi tulla sellaisella vauhdilla, että minulla oli työ ja tuska saada selkoa niistä. Lajittelin niitä ensin värin mukaan, sitten numeroiden mukaan. Lopuksi kiinnitin ne kansioihin, joita minulla on yksi mappihyllyllinen olohuoneessa, sekä kokonainen häkkivarasto täynnä. Eräs tuttavani kertoi, että heidän elokuvateatterissaan käy lähes yhtä paljon väkeä kuin täällä suuressa kaupungissa ja päätin viedä myös sinne postilaatikon. Aluksi ajoin joka ilta 100 kilometriä hakemaan liput itse, mutta nykyään tuttavani tyhjentää laatikon ja lähettää minulle kymmenen kilon laatikoita kerran kuukaudessa. Se mikä minut todellisuudessa elättää ja pitää hengissä ei suinkaan ole elokuvaliput, vaan niihin niin usein liittyvä herkku, popcornit. Aluksi ostin jokaiseen näytökseen popcornia, mutta se oli kallista, vaikka sainkin erikoisalennuksen niistä. Lopulta kerättyäni liput elokuvaa katsomatta päätin perustaa itselleni omat maissiviljelmät. Maissi säilyy hyvin ja omat ovat varmasti ehtaa luomua. En myöskään keitä niitä öljyssä, vaan olen kehittänyt lajikkeen, joka poksuu takan lämmössä. Poksumattomat, palaneet maissinjyvät käytän lannoitteena maissiviljelmällä. Lisäksi teen lannoitetta myös maissin kuorista, jolloin kiertokulku säilyy ja jätettä ei synny. Ainoa mitä minun täytyy ostaa, on suola. Siitä voi muutaman euron maksaakin, vaikka hinta on kyllä todella korkea. Jos haluan oikein herkutella, niin menen elokuvateatterin postilaatikkoa tyhjänsä juuri sulkemisajankohtana, jolloin minulle annetaan ylijääneet popcornit. Ne ovat maukkaita, ja niitä syön kuin suurinta herkkua. Vanha isoäitini haluaa tukea harrastusta ja tekee minulle vanhalla reseptillä limonadia, jota voin nauttia popcornien kanssa. Eräänä päivänä sain elokuvateatterilta postia tempauksesta, joka liittyi viisikymmen juhlavuoteen. He ottivat seuraavaksi vuodeksi käyttöönsä koneen, jolla tekivät alkuaikoina olleita lippuja. Innoissani hain kansion häkkikomeroista, jossa oli ensimmäiset keräämäni elokuvaliput ja huomasin, että minulta puuttuu kokoelmista muutamia numeroita. Jälleen minun piti mennä elokuviin, sillä laatikkoon ei kertynyt yhtään lippua. Olihan ne tietysti arvokkaita, kun olivat vanhalla tyyllillä, mutta minä olisin ilahtunut niistä vielä enemmän. Vasta muutama päivä sen jälkeen kun sain elokuvateatterilta postia, löysin kirjekuoreesta olleen 20 ilmaislippua, jolla

sain sekä elokuvan että popcornit veloitusetta. Se oli todellinen kanta-asiakaslahja. Elokuvateatterista saa ottaa veloitusetta vanhojen elokuvien julisteita, jotka ovat juuri sopivia peittämään asuntoni ikkunat, jolloin minun ei tarvitse ostaa verhoja. Tienaan myös sillä hieman rahaa, sillä myyn julisteet muutamalla eurolla huutonetissä. Aina on faneja, jotka haluavat uusia julisteet seinällään. Hyvin pian juhlavuoden jälkeen näin elokuvateatterin oveen kiinnitetyn lapun, joka ilmoitti teatterin olevan kiinni seuraavan vuoden peruskorjauksen vuoksi. Suustani taisi päästä pieniä maissiolioita ja lopulta kaivelin hermostuneena hampaiden väleissä olevia kuoren palasia, jotka alkoivat juuri sillä hetkellä painaa todella ikeniä. Minun oli tehtävä uusi sotasuunnitelma. Mistä saisin puuttuvat liput nyt, kun tästä elokuvateatterista normaalisti saatu päivittäissaldo muuttui yllättäen nollassa. Ystäväni ehdotti liittymistä johonkin keskustelufoorumille internetissä. Siellä keskusteltaisiin elokuvista ja elokuvateattereista. Minä en milloinkaan liittynyt sinne, sillä perustin oman foorumin, joka keskittyi keskustelun sijasta elokuvalippujen vertailuun ja niiden vaihtamiseen. Minulle oli kertynyt niin paljon tavallisia lippuja että tarjosin monia tavallisia, mutta erilaisia lippuja vaihdokiksi jostain harvinaisuudesta. Vaihtokavereita alkoi olla kohta jonoksi asti ja minulla oli jälleen uusi lajitteluperuste. Eräs keräsi lippuja vain, jos ne olivat keltaisia, toinen pelkästään sinisiä, yksi keräsi lippuja joiden toisella puolella ei ollut alennuksia ja minä, kaiken keskipiste, sovin, että kaikki voivat lähettää minulle lippuja ja lähetän heille sitten saman määrän takaisin tai jopa enemmän. Minä tunnuin olevan ainoa, jolle kävi kaikki mahdolliset liput. Kansioita oli kertynyt jo monelle kaupungille. Ne saivat oman kansion, jos lippuja oli yli 100 erilaista. Kansioissa lajittelin ne vielä värien mukaisesti. Yhtenä päivänä minulle iski hirvittävän kova vatsakipu. Makasin lattialla sikiöasennossa. Sain juuri kännykkäni pöydältä ja soitin hätänumeroon. Odotellessani ryömin ovelle ja sain sen auki. Kiireen vilkkaa ensihoitajat tulivat minua hakemaan. He kantoivat minut paareilla autoon ja vilkut päällä menimme kaupungin läpi. Vieressäni istuva ensihoitaja täytti minusta lomaketta ja yritti tiedustella mistä vatsakipu voisi johtua. Kysymystulva kiihtyi kun kerroin tuntevani, että olin menettämässä tajuntani. Sairaalassa minut vietiin sisätautien osastolle, ja sen jälkeen minulla ei ole enää muistikuvaa tapahtumista. Herättyäni jälleen minulle kerrottiin muutaman päivän menneen ja että minulla oli suolitukos, jonka oli ilmeisesti aiheuttanut liiallinen popcornin syönti. Perheeni oli käynyt katsomassa minua ja kertonut, että en ole moneen vuoteen syönyt enää mitään muuta kuin popcornia. Lääkäri suositteli minulle ravintotottumusten muuttamista, etten joutuisi samaan tilaan enää uudelleen. Hän lupasi, että voisin päästä kotiin kun olin syönyt muuta ruokaa ja ne pysyisivät hyvin sisällä. Joku oli ilmeisesti kertonut lääkärille myös harrastuksestani, sillä hän otti taskustaan elokuvalipun ja ojensi sen minulle. Hymyilin kauniisti ja kiitin, kuten hyviin tapoihin kuuluu. Lippu oli niin tavallinen kuin olla ja saattoi. Se oli myös hieman rypyinen, joka laski arvoa entisestään. Päästessäni kotiin olin jälleen oma itseni. Äiti oli käynyt minulle kaupassa, ja jääkaappi oli kytketty päälle pitkästä aikaa. Katselin ympärilleni. Äiti oli myös siivonnut asunnon ja elokuvalippuja oli vielä lajittelemattomana seinän vieressä iso kasa pahvilaatikossa. Saadessani lajitteluperusteista jälleen kiinni, huomasin, että tavallisia kenellekään kelpaamattomia lippuja oli kertynyt todella paljon. Niitä oli kaksi pahvilaatikollista eteisessä ja yksi olohuoneessa. Säpsähdin kun ovikello soi. Siellä seisoj kolme naapuriani, jotka toivottivat minut tervetulleeksi takaisin kotiin. Heillä oli minulle piirakan ja muun suolaisen syötävän sijasta kaksi isoa laatikollista elokuvalippuja, joita he olivat keränneet minulle jo pidemmän aikaa ja varsinkin sairaalassaoloni aikana eräs naapureista oli tyhjentänyt laatikon puolestani elokuvateatterilla. Ovikello soi uudelleen vain hieman edellisen jälkeen. Tällä kertaa oven takana seisoj tuttavani toisesta kaupungista. Hän oli ihmetellyt miksi en ollut hakenut pakettia postista ja saanut kuulla, että olin joutunut sairaalaan. Nyt hänellä oli autossa minulle

paketti sekä vielä aamulla tyhjätyy elokuvan postilaatikon anti. Olin aivan häkeltynyt saamastani suosiosta ja päätin, että yllättäisin vielä kaikki. Edelliseltä ammatiltani olin kokki ja tiesin monia hyviä grilliruokia. Lämmin sää houkutteli pihalle ja päätin pitää taloyhtiön grillikatoksessa juhlat perheelleni, sekä lähimmille naapureille ja ystäville. Ja ruoat paistaisin tavallisten elokuvalippujen loimutuksessa. Seisoin jälleen jonossa. Ostin elokuvalipun ja pyysin siihen elokuvateatterin kuittauksen, sillä se oli numeroltaan sadastuhannes lippu kokoelmissani.